

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra AMOR OG PSYCHE ET MYTHOLOGISK DRAMA (1833)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 132. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207707560480/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Og ikke altid levet her som Hyrde.
 Som Bjergbeboer tidlig alt jeg fulgte
 Til Indjen den høje Bacchus og
 Som Kriger i hans Hær vandt Roes og Hæder.
 Da jeg tilbage kom, var Jagt min Lyst:
 Ved Døg og Nat paa Bjergene j-g streffed,
 Mit Mæl var Vildtet i de dybe Ftuler
 Og Fjeldets Ged paa Klippens høie Tind.
 Da skete det en Aftenstund, at jeg,
 Der træt af Jagten gik til Floden Ladon
 For mig et Bad at tage, skued Syrinx,
 Den skjøne Nymphe, som i Græsset laa.
 Hun saae mig et, men gjennem Buskene
 Betragted jeg den Fagre, medens Luna
 Med nulle Straaler fængsled hendes Blik.
 O, hvor er Ord, som tolke dette Syn!
 Som du, o Psyche, var hun ung og deilig,
 Og som den lyse Maane venlig blid.
 Jeg traadte frem, at tolke høit min Elskov,
 Men da hun skued mig, hun hurtig flygted,
 Thi hæsliq som jeg var, jeg skræmmed hende.

PHANTASUS.

Siig, var du dengang skægget, Pan, som nu?

PAN. Ja, vildt om Hovedet mig Haaret hang,
 Mig Skægget naaede ned til Bæltstedet,
 Og allerede furet var min Pande.

PSYCHE. Men hvilkken Ende fik din Kjærlighed?

PAN. En sørgelig! thi skjøndt med varme Bønner
 Den hulde Nymphe daglig jeg bestormed,
 Blev hende meer og mere jeg forhadet.
 Sit Øre lukked hun for mine Ord,
 Og naar hun fra det Fjerne saae mig komme,
 Drev Synet af mig hendes Fod paa Flugt.
 Da hændte det en Morgen, at jeg atter
 I Skoven hende traf, med Krandsen flettet
 Omkring de mørkebrune, lange Haar.
 Vildt svulmed Hjertet i mig af Begjær,
 Og vildt forfulgte jeg den lette Syrinx,
 Der flygted ilende med Stormens Fart.
 Saa løb omkap vi gjennem Skoven hen,
 Og alt hun vakled paa sin Fod, og snart
 Jeg drømte mig den Hulde ved mit Hjerte,
 Thi Flodens Bølger standsed hendes Løb:
 Da sank i Knæ hun og bønfaaldt sin Fæder,
 Flodguden, om at bringe hende Frelse,
 Og til et Sivrer pludselig forvandlet,

Da jeg mig nærmed, stod ved Floden hun;
 Men Vinden rørte Sivets Top, og Toner,
 Som aldrig før jeg hørte, aldrig siden,
 Igjennem Luften vecmodsfulde Klang.

PSYCHE. Du arme Pan!

PAN. Til Jorden sank jeg ned,
 Og mens jeg græd, det slanke Siv jeg brød,
 Og af de brudte Rør jeg sammenføied
 Til Trøst i Nøden denne Hyrdefløite.
 Paa den jeg spilled, hvergang Sorgens Minder
 Sig nærmed til min Sjæl, og Smerten løste
 I hulde Toner da sig lifligt op.
 Men Jagten og det vilde Liv blev mig
 Fra denne Stund forhadit, og jeg blev Hyrde
 Og Hyrdefolkets Lærer her omkring.

PSYCHE. Og er du trøstet nu for al din Sorg?

PAN. Den stille Skov jeg daglig nu beskuer,
 Og hvad mig Guder i min Ungdom lærte,
 Da mig Udødeliges Lod blev skjænket,
 Det lærer jeg de unge Hyrder nu;
 Men nærmer stundom sig en mørk Erindring,
 Forvandler jeg ved Fløiten den til Glæde.
 Seer du, o Psyche, denne Fløite — Syrinx
 Jeg kaldte den til Minde om min Elskov —
 Fra den udstømmer Trøst og Harmoni.

PSYCHE. O lad mig høre disse Toner, Pan!

PAN. Syng du, o Phantasus, og jeg skal følge
 Din Stemme med de blide Toners Klang.

PHANTASUS.

Nei munter skal din Tone mig ledsage!
 En Sang om Amor vil jeg Psycho synge,
 Og fylde hendes Sjæl med Gudens Lyst.

Pan blæser paa Syrinx til Sang af

PHANTASUS. Fjernt i Tiden,
 Da kun liden
 Amor var;
 Da med Dukken
 Ham til Vuggen
 Nympfer bar;
 Da hans Blikke
 Endnu ikke
 Flammer tændte,
 Det en Midnatsstund sig hændte,
 Hvad min Moder skuet har.
 Alt var stille,
 Hos den Lille